

ספרות חז"ר

בלשון הקודש

מילקט מילך ספרי חז"ר נקדוש

לתניא האלקי רבינו שמעון בר יוחאי ז"ע"א

האדמו"ר מהלמן ובי שלום יהודה גוראמ שליט"א
חיבור למעלה אלף ספרים על כל מקומות התורה

אור חז"ר - ספרות חז"ר גליון 13

להפצת בחינות ולתרומות: 0527651911

פטירת רבי אליעזר הגדול

(זוהר וירא צו ע"ב צ"ט ע"א)

עד שבא רבי עקיבא, אמר לו, עקיבא, עקיבא,
למה לא בא למשמש אותי [שהרי באה העת
להארף]? אמר לו, רבי, לא היה לי פנאי. רתח
ו אמר, אתה מה עלייך אם תמות מיתת עצמה.
כללו שמיתתו תהיה קשה מפלם.

בכה רבי עקיבא ואמר לו, רבי, תלמד אותו
תורה. פתח פיו רבי אליעזר במעשה
מרקבה. באה אש והקיפה את שניהם. אמרו
חכמים, נשמע מזה שאין לנו ראויים וכדאים
לכך. יצאו לפתח החיצון וישבו שם. היה מה
שהיה, וה אש הלהה.

ולמד בבחורת עזה שלוש מאות הלכות
פסוקות, ולמד אותו מעתים וששה
עشر טעמי של פסוקי שיר השירים, והוא עיני
רבי עקיבא זולגות דמעות, וחזרה האש
כבתחלתה. **כשהגיע** לפסוק (שיר ב) "סמכוני
באשיות רפדי ני בתפוחים כי חולת אהבה
אני", לא יכול רבי עקיבא לסבול, והרים קולו
בכיה. והרים קולו ולא היה מדבר מיראת
השכינה שהיתה שם.

הורה לו כל עמקות וסודות עליונים שהיו
בשיר השירים, והשביעו שבועה שלא

שנו רבותינו, כשהלה רבי אליעזר הגדול,
אותו יום ערב שבת היה, והושיב
לייננו את הורקנותינו, והיה מגלה לו עמקות
ונסודות, והוא לא היה מקבל דבר בדעתו
שהשבר שמטרף בדעתו היה. בין שראה שדעת
אביו מתישבת עליו, קיבל ממנו מאה שמות
ותשע סודות עליונים.

כשהגיע לאبني שיש שמות ערבים במים
העלונים, בכה רבי אליעזר
פסק לומר. אמר, עמד שם בני. אמר לו, אבא,
למה? אמר לו, אני רואה שאני ממהר לחוף מן
העולם. אמר לו, לך ואמיר לאמד שטעלה את
החתפין שלי למקום
עליזון, ולאחר שאסטלך
מן העולם, ואבא לךן
כדי לראות אותך. לא
תבכו, שהם קרובי
עלונים ולא תחתונים, ודעתי בני אדם לא
משיגה אותך.

עד שהיו יושבים, נכנסו חכמי הדור לבקר
אותם, וקליל אותם על שלא באו לשמש
אותו, ששנינו, גודלה שמושה יותר מלמודה.

וילבנה, שהאור ששהיה מאייר יותר מהם הרי יחריב את העולם בגללו, ולא רוץ להפנוי נחשך.

אמר רבי יהודה, בשעה שנשחת האzieק רוץ להצאת – שמחה, והצדיק בטומם בימותתו כדי לקבל שכרו. זהו שכותו "וירא וירץ לקראותם" (בראשית י"ח), בשמחה לקבל פניהם. מאיזה מקום? "מפתח האהלה", כמו שאמרנו. "וישתחוו הארץ" – אל השכינה.

רבי יוחנן פתח ואמר, (שירב) "עד שיפוח היום ונסו האילים סב דמה לך דודי לצבי או לעפר האילים". "עד שיפוח היום" וגוי – זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. בא ראה מה כתוב, (קהלת ו) "ואלו חיה אלף שנים פעמים" וגוי. ביום המיתה, כל מה שזכה, נחשב כיום אחדatsu.

אמר רבי שמואל, נשמתו של אדם מתהה בו ואומרת "עד שיפוח היום" [ונסו האילים], וידמה בעיניך כהרף עין בעודך בעולם הזה. "ונסו האילים", זהו שכותו (איוב ח) "כפי צל ימינו עלי ארץ". בבקשה ממק, "סב דמה לך דודי לצבי" וגוי.

דבר אחר, "עד שיפוח היום" וגוי – אמר רבי שמואל בן פזי, זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין: מה האצי קל ברגליו – אף אתה היה קל כאצי או כעפר האילים לעשות רצון בוראך כדי שתתנהל העולם הבא, שהוא הרי בשםים, הנקרא ה' ה', הדר התענוג, ההר הטוב (ע"כ מדרש הנעלם).

ישתמש בשום פסוק ממנו, כדי שהקב"ה לא יחריב את העולם בגללו, ולא רוץ להפנוי שהבריות ישתמשו בו מרוב הקדשה שייש בו. אחר יצא רבי עקיבא ובכה, ונבעו עיניו מים, והיה אומר, כי רבי! כי רבי! שהעולם נשאר יתום ממק. נכנס אליו כל שאר החכמים, ושאלו אותו, והשיב להם.

היתה רחיקה לו [השעה] לרבי אליעזר. הוצאה שתי זרועותיו ושם אותם על לבו. פתח ואמר, אוֹי העולם, העולם העליון חוזר להתבונס ולהגניו מן התחתון כל אור ומואר. אוֹי לכם שתי זרועות, אוֹי לכם שתי תורות שיהיו נשכחים היום הזה מן העולם. שאמר רבי יצחק, כל ימי רבי אליעזר היה השמואה מאירה מפיו ביום שנחנה בהר סיני.

אמר, תורה [למדתי וגמרא] הבנתי ותכמה למדתי ושםוש עשיית, שאלו יהיו כל בני אנוש של העולם סופרים, לא יוכלו לכתב, ולא חסרו תלמידי מחכמתי אלא כמכחול בעין, ואני מרופח אלא במי ששווה בהם. ולא היה אלא להחזק טובה לרבותיו יותר ממנה.

והי שולים ממנו באותו סנדל של יבום, עד שיצאה נשמתו ואמר טהור. ולא היה שם רבי עקיבא. כשהיצאה השבת, מצא אותו רבי עקיבא שמת. קרע בגדו וشرط כל בשרו, ודים ירד ונמשך על זקנו. היה צוחה ובוchar. יצא החוצה ואמר: שםים שםים, אמרו לשמש

